

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. Гж1. 2388/12
Дана: 12.12. 2012. године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија Мире Тубин Чанак, председника већа, Марије Габрић и Габриеле Миловановић, чланова већа, у правној ствари тужиље **Г. В.** из Б., ул., коју заступа П. А., адвокат из Б., против тужене **О. ш. „С. Ђ.“** Б., ул., коју заступа П. З., адвокат у Б., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Саду, Судска јединица у Бечеју, пословни бр. П1. 337/11 од 06.12.2011. године, на седници већа одржаној 12.12.2012. године донео је

ПРЕСУДУ

Жалба тужене **се усваја**, пресуда Основног суда у Новом Саду, Судска јединица у Бечеју, пословни бр. П1. 337/11 од 06.12.2011. године **преиначава** тако што се захтев тужбе ради поништаја решења тужене бр. од године, бр. од године и бр. од године, и захтев да тужена тужиљу врати на радно место професора енглеског језика и књижевности **одбија** као неоснован.

Преиначује се и одлука о трошковима парничног поступка тако што се обавезује тужиља да туженој на име трошкова парничног поступка накнади износ од 40.000,00 динара у року од 15 дана.

Обавезује се тужиља да туженој на име трошкова жалбеног поступка накнади износ од 15.000,00 динара, у року од 15 дана.

Образложење

Првостепеном пресудом усвојен је тужбени захтев и поништена као незаконита решења тужене бр. ... од године, бр. ... од године и бр. од године, обавезана тужена да тужиљу врати на радно место професора енглеског језика и књижевности, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 50.100,00 динара, све у року од 15 дана, под претњом извршења.

Против наведене пресуде тужена је изјавила благовремену, потпуну и дозвољену жалбу због прогрешне примене материјалног и процесног права.

У одговору на жалбу тужиља је оспорила наводе жалбе.

Жалба тужене је основана.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби а пазећи по службеној дужности на битне повреде парничног поступка из чл. 361 ст. 2 тач. 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП-а и на правилну примену материјалног права, сходно одредби члана 372 ст. 2 ЗПП-а, овај суд налази да је побијана пресуда донета без битних повреда поступка, али да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд погрешно применио материјално право.

Према утврђењу првостепеног суда тужила је уговором о раду од године код тужене засновала радни однос на неодређено време, са непуним радним временом у трајању од 10% од пуног радног времена од године, на радном месту професор енглеског језика и књижевности. Решењем директора тужене бр. 07-12 од 21.01.2011. године утврђено је да је по наводима закључка о покретању дисциплинаког поступка, одговорна што је дана године извршила повреду забране, прописане чл. 45. ст. 1. и ст. 5. Закона о основама система образовања и васпитања и чл. 9. ст. 3. и ст. 6. Правилника о дисциплинској одговорности запослених, тако што је у кабинету енглеског језика између 18 и 18:45 часова, пред целим одељењем у току часа, ошамарила ученицу VII-4 одељењ, Т. Љ., због мобилног телефона и задатака које су радили, те јој је изречена дисциплинска мера-престанак радног односа. Тужила је удаљена са рада почев од године. У дисциплинском поступку саслушане су ученице С. С. и П. Ј., као и ученица коју је тужила ошамарила Т. Љ. Тужила је у дисциплинском поступку истицала да ударени шамар не предствља такву повреду да се може изрећи мера престанка радног односа, обзиром да ученица није претпела никакво телесно повређивање у смислу одредбе чл. 45. ст 5. Закона о основама система образовања и васпитања.

Закључком школског одбора тужене бр. од године одбачен је захтев за изузеће председника и чланова школског одбора, а одбијен је захтев тужиле као неоснован, за изузеће директора школе, као лица које руководи поступком, сходно одредбама чл. 59. у вези са чл. 56. ст. 4. ЗУП-а. Дата је поука о правном леку да се против закључка не може уложити посебна жалба, већ се исти може третирати само жалбом против решења о главној ствари. Закључак је потписан од стране председника школског одбора и снабдевен је печатом школе.

Дана године тужила је изјавила жалбу на закључак школског одбора од године и на закључак директора школе од године позивајући се на одредбе чл. 56. ст. 4. и 5. ЗУП-а.

Дана године тужена је изјавила жалбу на решење директора тужене бр. ... од године.

Школски одбор тужене је решењем бр.... од године одбацио као недопуштену жалбу тужиле од године, одбијен као неоснован приговор на решење бр. од године којим је тужили отказан уговор о раду, те је утврђено да је исто постало коначно и да тужили радни однос престаје дана године. У образложењу решења је између осталог наведено да је по чл. 56. ст. 3. и 4. ЗУП-а школски одбор, као највиши орган надлежан да одлучује о правима и обавезама запослених у установи, сходно одредби чл. 145. Закона о основама система образовања и васпитања, те на његову одлуку посебним прописом није предвиђена друга заштита осим путем суда.

На основу напред наведеног првостепени суд применом одредаба чл. 44-46. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ број 72/09), одредаба Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности запослених

код тужене од 12.03.2010. године и чл. 56. ст. 4. и 5. и чл. 37. ст. 2. ЗУП-а, заузима став да је тужбени захтев тужиље основан и поништава решења тужене. Првостепени суд сматра да тужена није утврдила да ли је и какву последицу оставило тужиљино понашање (ударање шамара) на ученицу, затим какво је било раније понашање ученице на часовима тужиље, те да нису утврђене олакшавајуће околности које могу да утичу на врсту и висину казне, јер је приликом саслушања сведока у дисциплинском поступку одбијено свако постављено питање пуномоћника тужиље у правцу да се утврди евентуална штетна последица по дете. Сходно наведеном првостепени суд сматра да је на тај начин доведено у питање да ли шамар од стране тужиље ученици Т. Љ. може да се третира као физичко кажњавање, или је то било реаговање тужиље у афекту услед дугог периода омаловажавања, ругања и вређања ученице према њој, те да није поступала са намером да ученицу физички или психички повреди.

Међутим, по налажењу овог суда, првостепени суд је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, што се основано указује и жалбом тужене.

Наиме, суд приликом оцене законитости решења о отказу цени да ли је законито спроведен поступак и истинитост чињеничних навода наведених у отказу.

У конкретном случају, директор тужене је након критичног догађаја поднео захтев за покретање дисциплинског поступка, вођен је поступак и донета је одлука, којом је изречена мера у дисциплинском поступку против тужиље, у складу са чланом 143. ст. 2. наведеног закона.

Наиме, оспораваним решењима бр. ... од године, бр. ... од године тужена је правилно сматрала да није од утицаја тужиљино држање након инцидента и евентуално жаљење везано за поменути догађај, те да није битно утврђивати олакшавајуће или ослобађајуће околности јер то није прописано по Закону о основама система образовања и васпитања.

Одредбом чл. 143. ст. 2. Закона о основама система образовања и васпитања је прописано да запосленом који изврши повреду забране прописане чл. 44. до 46. овог закона, престаје радни однос када одлука директора о утврђеној повреди забране постане коначна и одузима се лиценца. Тужиља је своје право да оспорава да је повреду забране из чл. 45. ст. 1. и ст. 5. Закона о основама система образовања и васпитања учинила, искористила оспоравајући Одлуку тужене- решење од године, којом је тужиљи изречена дисциплинска мера престанка радног односа, изјављивањем приговора школском одбору тужене. Поводом наведеног приговора школски одбор тужене је донео Одлуку године којом је одбио приговор тужиље, као неоснован и потврдио решење тужене, са образложењем да у смислу чл. 45. наведеног закона ударени шамар у контексту утврђеног догађаја представља забрањено физичко кажњавање ученика, за које је једина могућа мера по чл. 143. Закона о основама система образовања и васпитања, престанак радног односа. С обзиром на наведено, тужиља је искористила своје право код тужене у смислу одредбе чл. 145 ст. 1 и 2 Закона о основама система образовања и васпитања, а како је била незадовољна одлукама тужене тужиља се обратила надлежном суду у смислу одредбе чл. 145. ст. 7. наведеног закона, где је могла да оспорава само законитост спроведеног поступка и истинитост чињеничних навода спорних одлука, релевантних за одлучивање о отказу

због учињене повреде забране прописане чл. 45. ст. 1. и 5. наведеног закона. Дакле, тужена је својим одлукама правилно утврдила да је тужила повреду забране учинила и због које повреде је тужили могла бити изречена дисциплинска мера престанка радног односа, а суд није тај који ће утврђивати постојање олакшавајућих околности за тужилу односно чињеницу да ли је тужена правилно ценила све околности случаја, а које представљају олакшавајућу околност за тужилу.

Ваља рећи да се наведено понашање тужиле не може правдати понашањем ученице према њој, нити на изрицање мере престанка радног односа има утицаја да ли је ученица трпела последице оваквог поступка тужиле, будући да је сходно одредби чл. 45 Закона о основама система образовања и васпитања забрањено физичко кажњавање ученика.

С обзиром на законитост спорног решења и одлуке тужене не стоји ни захтев тужиле за враћање на рад код тужене.

Правилно је тужена закључком бр. од године због ненадлежности одбацила захтев за изузеће председника и чланова школског одбора сходно одредби чл. 59. у вези са чл. 56. ст. 4. ЗУП-а, а захтев за изузеће директора одбила јер није постојао ниједан разлог за изузеће прописан чл. 32 ЗУП-а.

С обзиром да је тужена успела у спору, а на основу одредбе ст. 149 ст. 1, 150, 158 и 161 ст. 2 ЗПП-а, овом пресудом је обавезана тужила да накнади туженој трошкове парничног поступка, а према постављеном захтеву за накнаду трошкова парничног поступка. На основу Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката туженој припада на име састава одговора на тужбу и два поднеска износ од по 7.500,00 динара, за приступ на два рочишта износ од по 8.750,00 динара, што укупно износи 40.000,00 динара, а који износ је досуђен туженој овом пресудом. Туженој нису досуђени трошкови на име таксе на тужбу и пресуду јер исте нису ни разрезане.

Туженој је на име трошкова жалбеног поступка за састав жалбе досуђен износ од 15.000,00 динара, сходно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката која је важиле у време пресуђења.

Сагласно наведеном, а применом одредбе чл. 380 ст. 1 тач. 4 ЗПП-а одлучено је као у изреци ове пресуде.

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Мира Тубин Чанак с.р.**

напомена:

Рев2 482/2013 од 13.06.2013.године одбијена као неоснована ревизија тужиле, изјављена против одлуке Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2388/12.

